

BSP konference på Mols

Baltic sea Project (BSP), er et initiativ som er bygget op om læring, forebyggelse og forståelse for de miljøforandringer som hele vores verden står over for. Som navnet indikerer, stævnedes elever fra 30 forskellige skoler i 10 forskellige lande sammen til den årlige konference om klimaændringer med udgangspunkt i det baltiske hav. Trods hovedformålet om klimaet, drejer initiativet sig også om, at skabe et fællesskab mellem eleverne fra de forskellige skoler. Så da 2.c mødte op til den 5 dage lange konference, blev vi informeret om, at vi skulle dele værelse med elever med anden nationalitet end vores egen. Inden indkvarteringen, blev vi mødt af den danske BSP-administrator, Søren Levring. Da blev vi meget glade for at vi var danske elever, for hans engelsk kundskaber rakte sig ikke meget længere end at man lige akkurat kunne forstå hensigten. Det var også da vi mødte hr. Levring, vi fik at vide at der ikke var nogen regler, såfremt man kom til foredragene. Et udsagn som vel meget vel kunne beskrive 2.c's opførsel resten af konferencen, hvilken jeg ikke skal komme yderligere ind på. Senere fik vi beskeden i fællesskab: "We will don't have it!"

Selve konceptet BSP lød meget godt. Foredragsholderne var meget dygtige, dels til deres fag, men også til at formulere det så vi kunne følge med på gymnasie-niveau. Dog tror jeg ikke der var ret mange af folkeskoleeleverne som kunne følge med her. Dette er måske grunden til, at de workshops som hver dag efterfulgte frokosten var på et niveau som enhver kunne følge med på. Hvilket gjorde disse workshops ret kedelige for vores (2.c) målgruppe. Men det var godt at se, at de 7. Klasser som så lidt selvdøde ud under foredragene pludselig sprudlede med engagement over noget de kunne følge med i, og lære noget af. Alt i alt passede stoffet meget godt til den meget ambitiøse sammensætning af unge i forskellig alder.

Det leder selvfølgelig til en evaluering af den sociale udfordring på konferencen. Selv fik jeg da snakket godt med et par tyskere og polakker, men sammensætningen af heftig forskellighed i alder, regler og nationaliteter blev desværre en ordentlig stopklods for meget af det internationalt sociale. Alene ideen om at dele værelse med folk man ikke kender, var så skræmmende for nogen, at der blev byttet værelser på livet lyst. Hvilket resulterede i totalt værelseskaos og mangel på madrasser. Fremmedfrygten blev heldigvis udtonet i løbet af ugen, og folk endte med at kunne skabe nye venskaber på tværs af det baltiske hav.

Vi var, uden tvivl, 30 skoler fra 10 forskellige lande, som kom hjem med meget større viden om vores fælles miljø og de folk som hver dag arbejder for det.